

MARC
ELSBERG

CHAMTIVOST

JAK DALEKO JSME OCHOTNI ZAJÍT?

CHAMTIVOST

© Marc Elsberg 2019
published in arrangement
with Michael Gaeb Literary Agency, Berlin

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Matouš Hájek, 2020
Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0683-9 (pdf)

MARC
ELSBERG

CHAMTIVOST

JAK DALEKO JSME OCHOTNI ZAJÍT?

VENDETA

*Pro Almu, Aloise, Annu, Elisu, Erika, Georgy, Ittu,
Kicka, Linu, Matthiase, Moritze, Nadine, Noaha, Paula,
Phillipa, Sebastiana, Thea, Tibbeho, Ursulu, Valerii
a všechny ostatní mladé lidi*

Den vážení

Dana si otřela pot z čela. Zapřela se rukama o kosu a rozhlédla se po zlatavých polích. Vzduch se tetelil v letním žáru. Nad vlnícím se mořem klasů kolem Dany se v pravidelných pohybech kos pohupovaly a otáčely trupy ostatních. Skoro jako by tančili, pomyslela si Dana. Pomalým, obezřetným tancem života a umírání, nekonečného koloběhu přírody. S každým seknutím se k zemi poroučel hlouček klasů, stébla se klátila jedno přes druhé jako těla padlých vojáků. V krajině po nich zůstávala holá místa, až na konci dne čněly z nevlídné orné půdy do všech směrů už jen uschlé bodce jako strniště na zvrásnělé tváři starce. Nad nimi se jako roztroušené vulkány tyčily snopy, svazky drahocenného obilí, které Daně a jejím lidem pomohou přečkat zimu a dožít se příštího roku. Na jaře z nich pak na Danině poli znovu vyraší budoucnost, jak už to chodí po generace, rok za rokem.

Letošní rok byl pro Danu a její lidi úspěšný. Počasí k nim bylo milosrdné, chladná zima ochránila semena v půdě a mráz vyhubil škůdce. Teplé jaro pak vylákalo mladé výhonky z půdy a vydatné deště na začátku léta jim umožnily naplno vyrašit ze žírné půdy. Bouřek, krupobití i plísni zůstaly ušetřeny. Horké léto se správně načasovanými dešti jim nakonec propůjčilo sílu, kterou pak mohly Daně i všem ostatním předat ve formě kaší a chlebů, čas od času dokonce v těstě na koláč.

V dálce viděla Billovo pole. I na něm se tančilo. Dana si říkala, jak se asi letos dařilo jim.

Nadešel den vážení. Jakmile snopy na poli vyschly, Dana a její lidé je posbírali a odnesli na statek. V namáhavé lopotě mlácení oddělili zrno od plev. Jako obvykle nejdřív naplnili sýpky, aby měli zásoby na zimu a osivo na příští rok. Zbytek rozdělili do pytlů.

Dana zapřáhla voly, nechala naložit pytle na vozy a vyrazili na trh do města. Dana už se města a trhu nemohla dočkat. Spolu s Ann, Billem, Carlem a ostatními sedláky ze vsi se chystala prodat výsledek své sklizně tomu, kdo dá nejvíc. A večer po návratu z města to jako každý rok oslavit.

U vah prodejců ji Bill přivítal širokým úsměvem. Byl to silný chlap s modrýma očima a hustými černými vlasy. Než přišla, stihl už natahat své pytle na odvažovací desku obchodníka.

„Letos budu mít víc než ty,“ řekl jí. „Víc než vy všichni!“

Dana pokrčila rameny. Koneckonců jí nešlo o to, aby sklídila víc než Bill. Těšilo ji, že všichni v pořádku přečkají zimu a vydělají si z úrody dost na to, aby mohli poslat děti do školy a provést nutné opravy na svých domech. Možná tentokrát zbyde i na novou krávu.

Kupec zvážil i její zboží.

„Letos jsi měla dobrý rok,“ kývl uznale. „Sklídila jsi o poznání víc než Bill.“

„Oba jsme měli dobrý rok,“ usmála se Dana. „Žádní škůdci, žádné sucho, žádné kroupy, žádná potopa.“

Neušlo jí ale, jak zklamaně a naštvane se Bill zatvářil. Už jako dítě chtěl být ve všem nejlepší. Neustále se srovnával s ostatními, provokoval je, nechtěl si hrát s nimi, ale proti nim, vždy musel doběhnout do cíle jako první a stát na nejvyšším stupni vítězů. Obdělával stejně úrodnou půdu jako

Dana, používal stejná zrna. K dispozici měli stejně velký kus půdy. Žili pod stejnou oblohou se stejným počasím. Bill byl stejně tak schopný jako Dana a své práci nerozuměl o nic méně. Vlastně to byl milý chlap, a navíc i dobře vypadal. Daně připadal docela přitažlivý, ale nudila ji jeho bojovná nátura. Zejména když se jí dařilo víc než jemu.

„To přece nedává smysl!“ vykřikl. „Dřel jsem jako kůň! Udělal jsem všechno správně! A stejně jsi sklídila víc! Už potřetí za sebou! Jak je to možné?“

Chlapská ješitnost! Teď už jen scházelo, aby ji osočil z čarodějnictví.

Možná je načase, abych mu prozradila své tajemství, pomyslela si Dana.

První rozhodnutí

„Na počátku života se některé chemické struktury samy kopírují podle matematického principu, který jim poskytuje konkurenční výhodu.“

Will Cantor

1

Ulice žhnuly. Hustý dým se plazil po asfaltu. Molotovovy koktejly dopadaly na zem jako meteory a vybuchující ohnivé koule ihned halil hustý černý dým. Mlhou se proháněly temné přízraky, na jednom místě se ztratily a jinde zase vynořily.

„Začala válka!“ vykřikla Melanie Amadová a přikrčila se.

Z oparu za ní vyšel tmavý průvod lidí. Hlavy, ramena, plakáty, transparenty.

„Co se tam píše?“ ozval se Ed Silverstein a pokusil se zaostřit na transparenty, které demonstranti nesli v rukou. *Zastavte chamtivost! Konec spekulací s bydlením! Zaručený příjem bez podmínek! Já si lobbisty dovolit nemůžu! Chceme mír! Smrt kapitalismu!*

Amadová pevně sevřela mikrofon: „Bublina firemních úvěrů splaskla a světu hrozí podobná finanční krize jako v roce 2008. Státisíce lidí právě v Berlíně protestují proti novým úsporným balíčkům, které vláda zavádí kvůli záchraně bank a společností. Kdo by něco takového ještě před pár měsíci čekal? Řecko je najednou všude!“ Strih. Druhý průvod se vynořil z dýmu přímo před nimi.

„Skinheadí! V kožených bundách!“ křikl Silverstein do kamery. Několik z nich máchalo dřevěnými latěmi nebo baseballovými pálkami. *Cizáci ven! Německo je naše! Nic než národ!* Obrazovku zaplnily holé lebky a běsníci, šklebící se obličeje.

Vedle toho svítily v koupelnovém zrcadle Jeanniny zelené oči. Co si v luxusních hotelech všechno nevymyslí. Části obřího koupelnového zrcadla fungovaly zároveň jako televizní obrazovky. Jeanne si nanášela řasenku na spodní řasy.

Amadová: „Podobné záběry přicházejí i z amerických měst...“

Zatímco si Jeanne líčila horní řasy, přepojila televize Bloomberg na dva vzrušené reportéry do New Yorku. V zrcadle vedle Jeannina obličej pobilal valícím se kouřem v Brooklynu policisté s pendrekou v ruce. Žhnoucí plameny halily štvaniči do démonicky rudé barvy.

„Od incidentu, kdy přívrženec extrémní pravice najel s autem do průvodu a usmrtil přitom tři afroamerické demonstranty, hoří ve více než deseti amerických metropolích celé čtvrti!“

Jeanne vzala do ruky rozjasňovač, na Bloombergu se zatím střídaly záběry válečných lodí, odpalů vojenských raket a šklebících se asijských politiků pospíchajících na schůze.

„A bude zřejmě hůř,“ pokračovala reportérka. „Čínská flotila vyprovokovala v asijských mořích několik konfliktů se sousedními zeměmi. Saúdská Arábie, Írán a Izrael eskalují válku na Arabském poloostrově. Ozývají se první výhrůžky atomovými zbraněmi. Rusko si zahrává s ohněm ve východní Evropě. Takhle výbušná ještě globální politika od druhé světové války nikdy nebyla.“

Zkrvavené, prachem pokryté děti v troskách po bombovém útoku kdesi na Blízkém východě. Jeanne si přejela rty rtěnkou.

Evropští a američtí politici za řečnickými pulty, před stěnami s promítacím plátnem, u konferenčních stolů. „Proto bylo dlouho plánované setkání ministrů zahraničí v Berlíně rozšířeno na krizový summit, na který se narychlo sjeli politici, centrální bankéři a ředitelé společností z celého světa.“

Jeanne se napřímila. Poslední kontrola účesu, vyhlazení záhybů na večerních šatech, které jí na míru vyrobilo studio Sook Dwalas v Los Angeles. Bývala by se uživila jako modelka.

V zrcadle se objevil Ted Holden. Byl sotva vyšší než ona, o pár let starší a na sobě měl smoking. Jeanne chvílku nechápala. Byl Ted ve zprávách, nebo stál skutečně za ní?

„Jsi hotová?“ zeptal se. Takže skutečnost.

Přikývla. Ted si ji nenápadně prohlédl od hlavy až k patě.

„Přepojujeme zpátky do Berlína k Mel a Edovi...“

Plameny. Ohořelé skelety aut.

2

Navzdory klimatizaci se zápach spáleniny mísil s vůní kůže uvnitř limuzíny a stahoval Willu Cantorovi hrdlo. Přes zavřená okýnka k němu tlumeně doléhalo cinkání lahví, burácení výbuchů a skandované výkřiky. *Vydrželo by sklo náraz dlažební kostky?* uvažoval v duchu a prsty přitom svíral madlo u dveří.

Posouvali se krokem. Kousek před nimi hořelo u silnice auto.

Řidič, zavalitý padesátník s knírem, zaklel cosi německy.

Herbert Thompson, který seděl vedle Willa, svíral ve své kostnaté stařecké ruce telefon.

„Zrovna tu projíždíme peklem, do háje!“ zaskřípal vetchým hlasem. „Promluvíme si tom později.“

Jako většina lidí, kteří se dožili takhle vysokého věku, se v průběhu let ve svém obleku postupně scvrkával. Ramenní vycpávky byly příliš široké, rukávy prověšené. V luxusním koženém sedadle se skoro ztrácel. Tedy nebýt své nezdolné energie.

Z telefonu se ozývaly tiché a úsečné útržky slov.

„... z nejvýznamnějších ekonomů současnosti!... pácháš vědeckou sebevraždu!“

„Právě naopak!“ štěkl Thompson. „Tohle je můj vůbec nejdůležitější úkol.“

Odpověď zanikla v hluku demonstrace.

„Moje životní dílo?“ vykřikl Thompson. „To jsem teprve stvořil! Moje návrhy mohou učinit přítrž tomu běsnění venku.“

Posílit spravedlnost. Dopřát blahobyt opravdu všem! Nositeli Nobelovy ceny už budou naslouchat.“

„... *ti... vysmějou!*“ rozčiloval se hlas na druhé straně telefonu.

Thompson hovor rázně ukončil a poznámky ke své přednášce zastrčil zpět do aktovky na klíně.

„Idiot!“ křikl ochraptělým hlasem. „Má akorát strach, že lidem jako on šlápeme na kuří oko.“ Přimhouřil oči. „Co tam stojí?“ zeptal se s pohledem upřeným na transparenty.

„Zastavte hamounství! Smrt kapitalismu!“ četl Will.

„Nemají nejmenší tušení, co kapitalismus znamená, hlavně že za všechno může,“ ušklíbl se Thompson. „My každopádně sedíme ve správném voze,“ prohlásil pobaveně a musel přitom potlačovat smích. „Kdyby jen tušili, kdo kolem nich právě projíždí...“

Willovi ta představa tak vtípná nepřišla. Kdyby to tušili, zasáhl by příští Molotovův koktejl neomylně právě jejich limuzínu.

Všeobecné pozdvižení se Thompsonovi zamlouvalo. Nikdy se nezalekl přímé konfrontace. Ani konkurence. *Přežije jen ten nejsilnější*, to považoval za základ veškerého úspěchu, pokroku a blahobytu. Za některé ze svých vědeckých modelů na toto téma dostal před dvanácti lety Nobelovu cenu. Stal se legendou. Hlasem, jemuž naslouchali vlivní, mocní a bohatí z celého světa.

Displej Thompsonova telefonu se rozsvítil. Thompson ho nasupeně zvedl.

„Co ještě chceš?“ křikl. „Dlouze jsem ti vysvětloval, že důkaz máme. Matematický důkaz!“

Will nastražil uši.

„... *před tou hloupostí uchránit.*“

Thompson vzteky zrudl. „Stojíme před změnou paradigma-tu! Nemůžeš mi zabránit, abych tu řeč pronesl. Nikdo nemůže.“

Rychle telefon vypnul a odložil.

Řidič se zoufale otáčel dozadu. Za nimi stála fronta několika aut. Poslední z nich zahaloval oblak valícího se kouře, z něhož vystupovaly další a další postavy.

„Tak co hlásají tentokrát?“ zeptal se Thompson, který byl příliš ztuhlý, než aby se dokázal otočit.

Will se podíval zadním okýnkem. Na transparentech stálo „Cizinci ven“, „Německo Němcům“. Někteří hajlovali. „Náckové,“ křikl.

Thompson zavrtěl hlavou. „Nová vlna národního socialismu by nás neměla příliš překvapovat. Když se celé roky role státu umenšuje, zbyde z národního státu už jen ten národ. A ten teď létá kolem nás. Všude po světě..“

Přerušil ho výbuch u zadního skla. Will sebou leknutím trhl. Po skle se rozletěly střepy, které dohromady držela etiketa z pivní lahve.

Žádný benzínový koktejl, úplně obyčejný alkohol.

I Thompson, nositel Nobelovy ceny, byl otřesen. „Mám před sebou důležitou řeč,“ obrátil se na řidiče. „Až ji pronesu, může tohle všechno skončit.“ Poklepal mu na rameno. „Jak to řekl Churchill? ‚Když procházíš peklem, nezastavuj se.‘ Tak jedte dál.“

3

Seděl v hotelovém pokoji před monitorem notebooku, který zaplňovaly řádky kódu. Na šestém z osmi staromódních tlačítkových telefonů, které ve dvou úhledných řadách po čtyřech ležely vlevo vedle počítače, mu blikla zpráva. Poloprůhledné, oranžovohnědé závěsy měl zatažené a z velkoměsta za nimi tak neviděl nic. Mohla to být jakákoli světová metropole, ale zrovna teď to byl Singapur.

Otevřel zprávu a okamžitě poznal odesílatele. Právě jméno jako obvykle neznal, jen jeho nicneříkající pseudonym. Narazili na sebe na jedné z typických platforem na darknetu, kde si lze anonymně najmout odborníky na jakoukoli oblast. V jeho případě hackera.

Zpráva obsahovala jedno jediné slovo: *Ikarus*.

Otevřel druhý notebook, rychle něco natukal na klávesnici a o pár vteřin později odeslal příkaz. Na monitoru zároveň vyskočilo sedm různých oken, ve kterých mohl kontrolovat, jestli jde vše podle plánu. V oknech byly složky s dokumenty z různých e-mailových programů a serverů. Od doby, co ho zadavatel před několika měsíci oslovil, sledovaly jeho programy všechny verze těchto dokumentů přes různé e-mailové programy a servery. Zároveň ve všech těchto dokumentech instalovaly malé časované bomby, které jen čekaly na příkaz a v případě nutnosti byly připraveny dokumenty zničit.

Právě takový příkaz teď odeslal.

Během několika sekund zmizely jednotlivé dokumenty ze všech sledovaných složek, jako mávnutím kouzelného proutku. Ještě jednou složky zkontroloval a ukončil vzdálené připojení. Když okna zmizela z monitoru, notebook zase zaklapl. Na mobilu vytukal také jen jedno slovo: *Done*. Hotovo.

Vyndal z telefonu SIM kartu, rozlomil ji (nesmyslný rituál, kterého se z pověřivosti odmítal vzdát) a odnesl do koupelny, kde ji zabalil do toaletního papíru a spláchl do záchodu. Telefonem několikrát vši silou mrštil o kameninovou dlažbu v koupelně, až se roztránil. Několika šlápnutími rozdupal větší kusy tak, aby i je mohl bez problémů zlikvidovat v záchodě. I tohle preventivní opatření bylo přehnané, on ale, trochu staromódně, sázel na jistotu.

Vrátil se zpět k psacímu stolu a znovu se zahloubal do kódu na monitoru počítače.

4

Přes přední sklo range roveru měl Eldridge výhled přímo na zadní část mercedesu, ve kterém seděli Thompson a Cantor. Demonstrace před zámkem se musely odchýlit od schválené trasy, policejní zátaras, které je měly zadržet, byly děravé jako stará zahradní hadice. Jednou z těchto děr k nim teď proudily masy lidí. Auta za nimi už doháněli první skin-headi s potetovanou lebkou a rockerským plnovousem. Jich se Eldridge neobával. On i čtyři ostatní muži v jeho autě byli zvyklí na ledacos.

Vedle Eldridge čekal Jack za volantem na jeho pokyny. Tma-vošedé vojenské kalhoty napnuté silnými stehenními svaly, obrovské paže a ramena rýsující se pod šedou košilí, oči jako dvě úzké štěrby v masitém zjizveném obličejí. Čelem se málem dotýkal střechy auta: kdyby měl Jack delší vlasy než na ježka, cuchaly by se mu o šedý potah.

Sluchátko v Eldridgeově uchu zahlásilo příchozí hovor. Mohl to být jen jeden člověk. „Přijem.“

„Plán Ikarus,“ ozval se hlas.

„Opakuji,“ řekl Eldridge, „plán Ikarus.“

„Potvrzeno.“

Volající ukončil spojení.

Eldridge, kterému ostatní členové týmu říkali El, poklepal na tablet před sebou. Na obrazovce se objevilo schematické

znázornění proskleného auta seshora: interiér, sedadla, armatury, motor...

Hnací a řídicí systém, tedy motor, volant, řadicí páka a pedály, svítil modře. Tachometr nad motorem ukazoval 2 km/h. Vpravo nahoře hlásalo červené políčko „Enter“.

Klik.

Červené políčko „Enter“ zezelenalo.

El přiložil břicho svého neotesaného ukazováčku s krátce zastřiženým nehtem na obrazovku tabletu. Přímo na modrý plynový pedál v průsvitné ilustraci auta. Podíval se na limuzínu před sebou, po jejímž zadním skle se právě rozprskla lahev od piva, a jemně přitlačil.

5

Zrychlení auta zatlačilo Willa do sedadla. Mířili přímo do davu. Demonstranti se rozkřičeli. Někteří se střežlivě vrhali stranou, aby se před blížícím se vozem dostali do bezpečí, jiní naštvane hrozili pěstí.

„Pozor, chlapče!“ vykřikl chraplavě Thompson. „Říkal jsem ‚projít peklem‘, ne ho vytvořit!“

„Něco tu nehraje!“ křičel řidič lámanou angličtinou.

Will zaslechl v jeho hlase nevěřící tón.

„Co se děje?“

„To auto... jede samo!“

Řidič divoce šlapal na pedály a troubil. Mercedes hlasitě rozrážel kouř, míjel rychle se pohybující stíny a nabíral rychlost.

„Brzdy nefungují!“ oznámil s panikou v hlase a lomcoval přitom řadicí pákou. „Ani řazení, nic!“

Stáhl ruce z volantu. „Vidíte?“

„Dejte ty ruce zpátky na volant!“ přikázal Thompson.

Řidič poslechl.

Will si prohlížel vytřeštěné oči a doširoka otevřená ústa venku za okýnkem.

Na pravou část čelního skla dopadl s plesknutím transparent, a než zase odletěl, v autě se na chvíli setmělo.

Řidič marně točil volantem.

„Proboha...“ vypravil ze sebe Will. „To auto je hacknuté!“

Rychle vyhrabal telefon z kapsy saka. Navzdory jeho hektickému klikání zůstala obrazovka černá.

Dým venku na ulici začal řídnout. Lidé se před nimi rozutíkali do všech směrů. Proti hromadě kovu, která se na ně valila rychlostí čtyřiceti kilometrů za hodinu, měli jen vlastní kůži, maso a kosti. A holý život.

„Máte u sebe telefon?“ zeptal se Will řidiče.

„Tady.“

Zatímco řidič bezradně točil volantem a lomcoval řadicí pákou, zapnul Will jeho mobil. Ani ten však nereagoval. Podíval se na Thompsona, který se krčil na svém sedadle a v ruku křečovitě svíral aktovku. Bledý hrůzou pozoroval Willovo snažení.

Limuzína zrychlovala, ulice se vyprazdňovala, demonstrantů ubývalo a provoz byl řídký. Will se musel štípnout, aby uvěřil vlastním očím. Před nimi se táhla úplně normální ulice. Otočil se. Scenerie o kousek dál stále připomínala bouři, která právě udeřila na zem. Jen jedno tmavé SUV jelo za nimi v jejich pruhu.

Projeli křižovátku a přes zákaz vjezdu odbočili na víceproudou silnici. Will v dálce zahlédl Vítězný sloup. Jedou do parku Tiergarten!

„Váš telefon!“ přikázal Thompsonovi a natáhl ruku.

Nositel Nobelovy ceny se celou věčnost přehraboval v kapsách svého saka. Po široké a úplně prázdné silnici křižovali park.

„Proč tu nikdo není?“ vykřikl Will.

„Už to uzavřeli, kvůli zítřejším demonstracím,“ vysvětlil řidič. Na čele se mu leskl pot.

Když Will konečně dostal do ruky Thompsonův telefon, shledal, že je stejně nefunkční jako ostatní. Frustrovaně jím mrskl na sedadlo.

„Někdo nás unesl!“ vykřikl. „Musíme na sebe nějak upozornit!“

„Ale koho?“ zařval řidič. „Venku přece nikdo není! Do háje!“

Auto se stočilo doleva. Pak se skřípěním gum zatočilo zpátky doprava. Příliš prudce! A přímo směrem k lesu. První pneumatika narazila do obrubníku. Pravá strana se odlepila od země a limuzína letěla s otočkou kolem vlastní osy vstříc okolním stromům.

6

Jan zahlédl jen ohromný stín. Pak sjela hromada kovu ze silnice a najela na chodník. Jan instinktivně sklonil hlavu. Vozidlo mu proletělo nad hlavou. Zavadilo o kmen stromu, narazilo do jiného a zřítilo se k zemi. Jan měl co dělat, aby se udržel v sedle kola. Okamžitě zamáčkl obě brzdy.

Auto leželo sedm nebo osm metrů od silnice na střeše mezi stromy. Z prostoru mezi předními koly stoupal dým.

Jan seskočil z kola. Byla to jedna z těch chvil, kdy člověk nemá čas přemýšlet. Tělo se dalo samo do pohybu. Rozběhl se. V přední kapse džínů nahmatal telefon. Tísňové volání. Uháněl k rozmačkané hromadě plechu.

Tmavá luxusní limuzína. Moře střeptů. Přímo před sebou měl sedadlo řidiče. Střecha nad ním ustála náraz nejlépe. V sedačce spočívalo bezvládné tělo postaršího muže. Tmavý oblek. Knír. Kolem něho zplihle visel airbag. Ze sluchátka se ozval něčí hlas.

„Jan Wutte,“ představil se. „Vážná autonehoda v parku Tiergarten, mezi Vítězným sloupem a Braniborskou bránou.“

Zastrčil mobil zpátky do kapsy. *No tak, Jane, jsi přece pečovatel. S lidským tělem to umíš.* Přiložil muži prst na krk. Žádný puls. Pokusil se otevřít dveře. Marně. Za řidičem ležel starší muž v tmavém obleku hlavou dolů v nepřírozené poloze zkroutěný na vnitřní straně střechy. Nebyl připoutaný. Krev se z něj přímo

řinula. Levá ruka mu trčela z okýnka. Ani na ní nenahmatal Jan puls. Vedle starého muže visel na bezpečnostním páse převráceného zadního sedadla ještě jeden člověk. Mladší, mužnější. Jeho rty se pohybovaly. Jan rychle oběhl auto. Pokusil se protáhnout hlavu škvírou, kde bývalo okno.

„Jak jste na tom?“ slyšel sám sebe křičet. „Pomoc už je na cestě!“

Zavřené oči, šepot. V obličejí otočeném naruby nejde číst. Mimika funguje špatným směrem.

„Bolí vás něco?“

Vedle mužovy hlavy ležela na převrácené střeše otevřená aktovka a z ní čouhalo několik papírů. Vedle se povaloval telefon a další předměty.

Muž šeptal až příliš potichu. Jan se přitáhl ještě blíž k jeho ústům. Pokoušel se ho uklidnit. Oční víčka se mu zatřepotala a poprvé na Jana pohlédl. Ve spodní, nyní horní části oka zahlédl bělmo.

„... elemen...“ sténal. „... šan... dal...“

Elementy? Chantal? Nedávalo to smysl.

„Promiňte, nerozumím vám. Ale zůstaňte v klidu, doktor už je na cestě.“

Nezdálo se, že by Jana vnímal.

„Fitzroi piel... a... gold... bar...“

„Fitzroi co?“

Sám toho Jan moc nezmohl. I kdyby se mu podařilo rozepnout muži pás, spadl by na střechu a mohl by se zranit ještě víc.

„Fitz... roi piel,“ chroptěl. „Šan... dal... e...“

„Chantal E.? To je něčí jméno?“ Koutkem oka zkontroloval ostatní. Bez známek života. „Fitzroi, to je další jméno?“ Nikdy ho neslyšel.

Muž zavřel oči. Znamená to snad „ano“? „Golden... bar...“ zašeptal.

Jack zaparkoval svůj range rover pár metrů za místem, kde došlo k nehodě. Mercedes evidentně použil obrubník jako odrážecí rampu. Eldridge se Samem vyskočili z roveru a zadívali se na vrak vzhůru za stromy. Na uzavřené silnici v tu chvíli nikdo nebyl. Na chodníku leželo jen jedno kolo. Pak El objevil jeho majitele. Lépe řečeno jeho dolní polovinu, která vyčnívala z okýnka na straně spolujezdce.

„Pojďte!“ houkl El na ostatní. „Musíme tam. Jacku, vyjed' s autem z uzavřené zóny!“

Z SUV vyskočili Rob a Bell, trénovaní chlápci, jako byli El a Sam, v tmavých džínách a bundách.

Muž u limuzíny se vysoukal z okýnka a chvíli lomcoval dveřmi. Byl to mladý čahoun s tmavými vlasy vystříhanými po stranách, v tmavé mikině a sepraných džínách. Málem se převážil dozadu, když dveře konečně povolily a otevřely se. Znovu se naklonil dovnitř a chvíli přešlapoval. Pak se napřímil. Byli už skoro u něj. Hned nato si jich konečně všiml.

„Díkybohu!“ vykřikl. „Alespoň jeden z nich žije. Může mluvit. Musíme ho vytáhnout ven.“ Ukázal na dým, který stoupal z motoru. „Než to tady vybuchne.“

Nic tady *nevybuchne*. Aspoň ne samo od sebe.

Čtyři chlápci běželi směrem k Janovi a havarovanému autu jako členové záahového komanda. Velcí, trénovaní chlapi v tmavém ležérním oblečení. Přesně koordinované pohyby. Tím líp. Pár silných rukou tu přijde vhod.

Nové posily se rozdělily. Dva na druhou stranu, kde bezvládně leželi muži bez života. Dva k Janovi. Proč mají na sobě v létě rukavice? Naklonili se k němu a nahlédli dovnitř do auta.

„Co se stalo?“ zeptal se jeden z nich s bradou připomínající kovadlinu. Ten přízvuk nebyl Janovi nijak povědomý. Možná Američan? V pravém uchu měl zastrčené sluchátko.

„Před chvílí ještě mluvil,“ odpověděl. Jan. „Snad se nám ho společně podaří dostat ven.“

Muž s výraznou bradou popadl Jana zezadu za krk a hlavou mu praštil o karoserii auta. Janovi se zatmělo před očima, omámeně se převážil na stranu a hlavou dopadl tvrdě na zem. *Co to...?*

Země se pod ním točila. V hlavě mu tepalo bolestí. Do očí mu stouply slzy. Muž vsoukal svůj obří trup do auta. Na druhé straně za předním kolem se jeden z mužů ochomýtal kolem místa, ze kterého se kouřilo. Jan se pokusil sebrat, ale hned se zase skácel. Ozvalo se pár slov pokynů v cizím jazyce. Angličtina. Další z mužů se začal přehrabovat uvnitř auta. Na straně, kde byl Jan, se čtvrtý muž vrtal v zadní části karoserie. Palivová nádrž. Otevřel víko! Okamžitě z ní začal prýštit benzín. V tu chvíli se v dálce rozezněla houkačka. Jan se znovu pokusil vyškrábat na nohy.

Chlápek s výraznou bradou se vynořil z auta s aktovkou v ruce. Otočil se k Janovi, popadl ho za kotník a odtáhl ho do vytékajícího benzínu. Jan se snažil vymanit z jeho sevření. Muž měl však kromě své mocné brady i stejně mocný stisk. Jan začal zoufale máchat rukama. Nahmatal kus karoserie, který se zdál být špičatý a ostrý. Vší silou ho vrazil do ruky, která mu obemykala kotník. Chlápek zařval a povolil. Jan vyskočil na nohy. Benzín se mezitím rozlil kolem celého auta. Muž, který nádrž otevřel, našrouboval zpátky víko. Oba muži na druhé straně rychle odskočili dál. Muž s výraznou bradou vyskočil a vztekle si prohlížel hluboký vpich ve své rukavici, ze kterého odkapávala krev. Jan slyšel škrtnutí zápalky. Její let zahlédl jen koutkem oka. Podařilo se mu utéct právě v momentě, kdy benzín vzňal. Notně ho popohnala horká tlaková vlna z výbuchu.

Plameny mu praskaly za zády a Jan se otočil. Před ohnivou koulí zahlédl dva mohutné stíny, které ho pronásledovaly. Ještě

nikdy v životě mu nekmitaly nohy takovou rychlostí. Jan slyšel dupání svých pronásledovatelů a potom sirény. Nejhlasitější byl ale jeho vlastní dech. Hlava mu div nepraskla.

V tom autě byli lidé! Jeden z nich dokonce ještě naživu! A oni ho jen tak zapálili!

Z mdlého světla ve směru od Vítězného sloupu na něj vyběhli dva muži. Tmavé kalhoty a košile. *Patří snad taky k nim?!*

Jeden z nich nahmatal něco na opasku. Zbraň? Jan se ohlédl. Oheň, ale žádní pronásledovatelé. Ti druzí muži se k němu stále blížili.

„Zůstaňte, kde jste! Policie! Kam jdete? Stůjte!“

Janův dech byl ještě rychlejší než jeho tep. Skrz plameny a hustý dým valící se z místa nehody teď problikávala modrá světla z několika aut. Chlápci v tmavém oblečení byli fuč. Z hořícího vraku se ozval výbuch a do noci vylétla sprška jisker. Nešlo už nic dělat. Janovi se při pomýšlení na tři muže v autě zvedl žaludek, nevolnost mu zalézala až do špiček prstů na nohou i na rukou, do kořínků vlasů, do zad a svírala celého jeho tělo v jedné velké křeči.

„Proč utíkáte?“ zeptal se ho jeden z policistů příkře.

Tomu byste nikdy neuvěřili!

Jan ze sebe nedokázal vydat ani hlásku.

„Půjdete s námi!“

Rotory duněly Jeanne v hlavě. Na sobě měla hedvábné šaty a vibrace vrtulníku jí rezonovaly celým tělem. Nalevo od ní seděl Ted, napravo Tedův šéf bezpečnosti Mitch McConnell. Místo vedle Teda zaujal hlavní lobbista George Lamack, naproti nim pak seděl americký ministr financí ve smokingu a jeho manželka ve večerní róbě. Z obou stran je lemovali bodyguardi.

Ministr vzrušeně gestikuloval.

„... už zase?“

Přestože kabina byla zvukotěsná, museli mluvit nahlas.

„Mám to z důvěryhodného zdroje,“ řekl Ted. „General Motors nezvládá splácet některé závazky. A BLA stojí těsně před krachem.“

„Ten čínský koncern?“ zeptal se George Lamack nevěřičně.

„Přesně ten.“ Ted se podíval na ministra. „Je ti jasné, co to znamená?“ Jasné mu to očividně nebylo, ale Ted si tímhle způsobem získával pozornost. „Pokud panují pochybnosti o schopnosti GM splácet, přijde jako další na řadu Volkswagen a pak další výrobci a v řádu několika hodin i všechny ostatní společnosti, které se v posledních letech příliš levně a příliš hluboce zadlužily, aby mohly financovat předražené nákupy a zvedat kurzy svých akcií prostřednictvím zpětného odkupu. To znamená sakra hodně firem! Miliony a miliony pracovních míst v mnoha zemích.“

Ted věděl, jak je třeba mluvit s politiky.

„Hele!“ vykřikl George, který vyhlížel z okýnka. „Co to tam je?“

Dole pod nimi se mihotala světla večerního Berlína. Jasně nasvícený zámek Charlottenburg, k němuž z jedné strany přiléhá potemnělý park a z druhé strany síť plápolajících ulic.

„Demonstranti?“ zeptal se ministr financí.

„Šest set tisíc podle organizátorů,“ odpověděl Mitch, „čtyři sta tisíc podle policie.“

„A tam dole máme přistát?!“ zajímal se George ustaraně.

„Co to tam svítí?“ chtěla vědět manželka ministra.

„To jsou displeje mobilních telefonů,“ vysvětlila Jeanne. „Moderní verze světelného řetězu.“

„Jako na popovém koncertu?“

„Demonstrace byly vždycky taky večírek.“

Na náměstí vedle zámku tvořila světla obří zářící obrazec. Kulatý žlutý dort.

Ve spodní části byl odkrojený úzký proužek. Číslo na něm nesymbolizovalo věk oslavence: 99 %.

A na celém zbytku dortu: 1 %.

„Mají to hezky vymyšlené,“ uznala Jeanne a koutkem oka sledovala Teda. „Většina si z koláče ukrojí jen malý kousek.“

„A brzo jim nezbude ani ten,“ odvětil Ted. „BLA uvolní všechny své zahraniční podíly na trh. Kurzy se propadnou, pod tlak se dostanou i úvěry a akcie. Další čínské koncerny budou následovat a začnou odprodávat své podíly na Západě. Firmám budou chybět investoři, vyhlásí bankrot a všechny propustí.“

Okraje dortu se začaly na obou stranách otáčet jako zmatené ručičky hodin. Po chvíli se napravo i nalevo od nápisu 1 % ohraničila dvě políčka.

Pod dortem světélkoval vícejazyčný nápis:

We want our share!

Chceme svůj podíl!

Nous...

„Tyhle obrázky obletí svět,“ podotkla Jeanne, zatímco vrtulník pomalu klesal.

Přistáli na trávníku za zámkem v kruhu ohraničeném světly. Recepční v livrejích chránili pomocí deštníků účesy dam před vířením vzduchu. Elektrické lucerny je směřovaly k malebně nasvícenému baroknímu oblouku oranžerie. Venku i uvnitř uviděla Jeanne bezpočet smokingů a večerních šatů. Jak se vzdalovali od vrtulníku, hluk rotorů i vítr postupně slábly. Vzduchem se k nim donesly první takty vážné hudby. Bach, pokud Jeanne dobře slyšela. Diskuse mohla zase pokračovat.

„Až vyjde situace GM a BLA najevo,“ řekl Ted polohlasem, „globální trh s firemními dluhopisy hned ráno definitivně zkolabuje. A spolu ním i trh s CLO.“ Zajištěné dluhové obligace z bankovních úvěrů, věděla Jeanne, podobně neprůhledné finanční nástroje, jaké během finanční krize v roce 2008 málem strhly světovou ekonomiku do propasti. „Zbraně hromadného ničení“, tak tyhle cenné papíry nazval slavný investor a miliardář Warren Buffett. „A taky akciové trhy. A s nimi i všechny velké banky, pojišťovny, správci aktiv a další finanční instituce...“ pokračoval Ted.

„Kdo o tom ještě ví?“ zeptal se ministr.

Jak to, že to věděl první Ted? napadlo Jeanne.

„Někteří tady už nejspíš jo,“ rozhlédl se Ted. „Ale mělo by jich být co možná nejmíň.“

Vedle nich se objevili další hosté a zamířili do oranžerie. Slábnoucí hluk vrtulníku byl postupně přehlušen hukotem demonstrace, která probíhala kousek od slavnostních prostor za policejními barikádami. Jeanne zaostřila na uvítací tabuli

s pozdravem v desítkách jazyků a na menší vývěsky vedle ní, kde byli uvedeni řečníci večera.

Herbert Thompson, nositel Nobelovy pamětní ceny za ekonomii za rok 2007

Ofalu Nkebi, generální tajemník OSN

Leymah Gboweeová, nositelka Nobelovy ceny míru za rok 2011

Thompson měl sedět u jejich stolu. Nic extra zajímavého. Stařec, který už padesát let hlásá stále tytéž myšlenky. Jen za ně v mezidobí dostal Nobelovu cenu.

Kráčeli dále k oranžerii a ostatním hostům. Nejpozději během pařížských jednání o klimatické dohodě v roce 2015 začalo psát mezinárodní společenství novou kapitolu na téma otázek globálního zájmu. Kromě politiků a diplomatů byli nově součástí debat i zástupci nevládních organizací, průmyslu a další zúčastněné strany. Jak dalece bylo toto složení jednotlivých zájmů reprezentativní vzhledem ke světové populaci, o tom se jistě dalo polemizovat.

Hosté se procházeli a setkávali, zdravili polibkem či podáním ruky, nechávali se fotit sami i ve skupinkách. Muži v tmavých oblecích, smokinzích nebo tradičních slavnostních úborech, dámy ve večerních robách ověšené šperky. Jen několik menších skupin hostů si mezi sebou ustaraně šuškal.

První z nich nově příchozí zahlédla a vyrazila jim naproti. Jeanne poznala ředitele velké francouzské banky, německého ministra hospodářství a bělovlásého investora a miliardáře Kempa Gellunda.

„Už jste to slyšeli?“ zeptal se Letzterer.

Flashback. Ten tón v hlase. Jeanne ho poprvé slyšela v roce 2008. Finanční krizi zažila jako stážistka v jedné newyorské investiční bance. Dny plné nervozity, ze které se nakonec vyklubala holá panika. U lidí, o kterých si myslela, že se nemají

čeho bát. Vydělávají přece miliony a ještě mnohem víc mají uloženo na horší časy. Místo toho však zavládlo čiré zděšení, které ani pod pěstěnou fasádou nešlo dost dobře skrýt. Prozrazoval jej hlas, oči, každý pohyb.

„To nesmíte připustit,“ řekl Gellund politikům. „Musíte něco udělat, než se ty zvěsti dostanou na veřejnost.“

„Jestli je to pravda, musí se připravit ještě větší státní záchranné balíčky než v roce 2008,“ ozval se bledý ředitel banky.

„To už si žádný stát nemůže dovolit,“ oponoval Ted.

„Přesně!“ vstoupil do toho Gellund. „Právě proto bude následovat zhroucení státních dluhopisů.“ Pokračoval chraplavým hlasem. „Rozvíjející se země už jsou na dně. Dluhová krize by se vrátila. V plně polní.“

„Proboha,“ hlesl německý ministr. „Itálie chce beztak odejít z eurozóny!“

„To by pak stejně musela,“ řekl Ted. „Stejně jako Španělsko, Řecko a dost možná i další země.“

„Ani centrální banky nemají kvůli stále nízkým úrokům k dispozici ty nejučinnější nástroje,“ pokračoval německý ministr.

Pak začali všichni mluvit jeden přes druhého.

„Euro i celá Evropská unie explodují.“

„To by mnozí uvítali.“

„Ti ale nepřemýšlí o důsledcích.“

„Tím se situace jen zhorší.“

„Rok 2008 byl oproti tomu jen chabá předehra.“

„Cesta přímo do pekla.“

„Pak na nás ti venku půjdou rovnou s vidlemi...“

„Musíte okamžitě promluvit s ostatními.“

„Nejprve s Čínany. Asijské trhy otvírají za pár hodin.“

Ted se naklonil k Jeanne a zašeptal jí do ucha: „Dávej pozor! Dneska večer se budou vydělávat jmění.“

8

Hasiči v robustních protipožárních oblecích prohledávali před Jörnem Schestou ohořelé trosky auta a zuhelnatělé pozůstatky cestujících. Kolegové za ním zatím pracovali na tom, aby udrželi dobrou padesátku zvědavců za policejními páskami.

Kousek opodál zaklapl přivolaný lékař svůj kufřík. Za ním natahovali čumilové do vzduchu ruce s rozsvícenými displeji mobilních telefonů. Jako na nějakém popovém koncertě.
Hyeny!

Na silnici se seřadila kolona celkem dvanácti zásahových vozidel. Dva hasicí vozy a jedno menší doprovodné vozidlo hasičů, tři sanitky, policie v různých provedeních.

„Tohle jsme tak ještě potřebovali, co?“ obrátil se Jörn na šéfa hasičů. Ten měl obličej od sazí skoro stejně černý, jako byl jeho huňatý knír. Vypadal jako postavička z Jörnovy oblíbené videohry, kterou hrál, když byl dítě. Okamžitě tím v Jörnovi vzbudil sympatie. Jen namísto modrých kalhot s lacem měl na sobě tlustou červenou kombinézu. „Jako by toho stresu už tak nebylo dost.“

Mario-požárník si posunul helmu z čela.

„Pořád někde hoří,“ poznamenal lakonicky.

„Museli jste už zasahovat na demonstracích?“ zeptal se Jörn ve snaze vytvořit v blikání modrých světel dojem pospolitosti.

Šéf hasičů přikývl.

„Ale zatím nic vážného,“ dodal.

Jörn střílel pohledem přes rameno hasiče směrem k vraku auta. Nebyl to hezký pohled.

„Tušíte už, co se tu stalo?“

„Vypadá to na klasický scénář. Řidič ztratil kontrolu nad řízením, narazil do stromu a bum.“

Z mrtvých těl zaklíněných v hromadě plechu pokryté špinavými zbytky hasicí pěny toho už Jörn moc neviděl.

„Byli na místě mrtví?“

„To určí až pitva.“

„Bylo to moderní auto. To shoří tak snadno?“

Mario v hasičské uniformě pokrčil rameny.

„Tak snadno ne. Ale tohle letělo hezkých pár metrů vzduchem. Muselo mít pořádnou rychlost na to, že jelo ve městě. Na auto pak působí značné síly. Nádrž se může protrhnout. Z kovové karoserie pak při nárazu odlétne pár jisker a je hotovo. Může se to stát, když mají zrovna smůlu.“ Otočil se k vraku. Chvilí ho zbožně pozoroval, jako by to bylo umělecké dílo. „Teď když to říkáte... Ohořelá plocha by nejspíš měla trochu jiný tvar, kdyby k explozi došlo hned po nárazu. Míň pravidelný... ledaže...“

Jörn zkontroloval svoji zvědavost a zůstal zticha. Nechal Maria v hasičské uniformě obhlížet, přemýšlet, dělat závěry.

„... ledaže by tu chvíli leželo a benzín z nádrže jenom prosakoval. A teprve potom by vyletělo do vzduchu. A tady,“ popošel kousek stranou a ukázal na dva střepy, „tady to nejsou kusy auta. Jsou to kusy lahve.“

„Narážíte na Molotovův koktejl?“

„Byly v době nehody v okolí demonstrace?“

„Až o pár set metrů dál,“ odpověděl Jörn.

„Tak to ty střepy budou spíš obyčejný odpad, který tu někdo pohodil.“

„Co tedy zapálilo benzín, když ne jiskry z karoserie? Pokud tu to auto nějakou dobu leželo.“

Zadával se přitom na údajného svědka, jehož výpověď kolegové zrovna sepisovali.

„To zjistíme,“ odpověděl hasič.

„Kdy?“

„Dneska? Zítřka? Za týden? Jak jste sám naznačil, zrovna teď bychom nejspíš měli být úplně jinde.“

„To bychom měli vždycky.“

„Máte pravdu.“

Jörn uslyšel za sebou rychle se blížící kroky. Spěchali k němu dva policisté. Jeden z nich svítil na cestu mobilem.

„Podařilo se identifikovat espézetku,“ oznámil Jörnovi.

„Tak zatím,“ rozloučil se Jörn s šéfem hasičů a otočil se ke svým kolegům.

„Auto patří jedné půjčovně limuzín,“ řekl policista. „Na dnešní večer ho měl rezervovaný jeden z účastníků summitu.“

Všichni si hlasitě povzdechli.

„Snad ne nějaké velké zvíře,“ zadoufal Jörn.

„Nějaký Herbert Thompson,“ pokračoval. „Nositel Nobelovy ceny za ekonomii.“

Do háje.

Jack s roverem kousek popojel a zaparkoval v jedné z postranních uliček u Braniborské brány. El a Sam zůstali opodál. Pečlivě si hlídali, aby se nedostali před objektiv fotících zvědavců. Pro případ, že by se tam přece jen náhodou připletli, měli kšiltovky naražené hluboko do čela.

Ela zajímal jen ten svědek. Cestou z místa nehody zvedl a odnesl své kolo. Teď stálo způsobně opřené o stojánek vedle něj. Už pár minut hovořil s dvěma policisty. Gestikuloval, ukazoval. Měl velice živou gestikulaci. Rukou právě ve vzduchu obkreslil oblouk směrem od silnice ke stromům. *Takhle to auto letělo.* El si živě představoval každé jeho slovo. Určitě jim teď vykládá, jak se snažil poskytnout pomoc. Jak pak přijeli ti

zlí chlápci, kteří se do něj chtěli pustit a kteří nakonec auto zapálili. El viděl, jak policisté příkyvuají. Výrazy v jejich tvářích mu říkaly víc, než co byl svědek ve svém rozčilení zřejmě schopen vnímat. Skepse. Svráštělá čela. Jen tak dál.

„A ta taška?“ zeptal se El.

Bell ji měl pořád u sebe, jako by byla jeho. I když pod svalnatou paží metr devadesát vysokého chlapa působila jako hračka pro panenku. Zranění na ruce si provizorně zalepil dvěma velkými náplastmi.

Bell tašku otevřel, El se v ní chvíli přehraboval. Našel tenkou peněženku, dvě tužky, vstupní kartu z Thompsonova hotelu, poznámkový blok. Zběžně jím zalistoval. Samé prázdné stránky. Složka s volnými kartičkami ve formátu A5. Z tenkého kartonu, jak se ukázalo. Na první stálo uvítání v angličtině: „Dámy a pánové, vaše excelence...“ a spousta dalších titulů. To muselo být ono. Rychle projel dalších pár kartiček. Je to tak. Krátký pohled na svědka. Pořád ještě mluvil s policisty. Zpátky k tašce. Tlustý štos papírů ve formátu A4, na titulní straně nadpis. *Wealth Economics. By Herbert Thompson and Will Cantor.* USB disk. Kdo ještě používá něco takového? Samostatný list papíru, hustě popsaný drobným škrabopisem, který El luštil jen s obtížemi.

Zatímco pohledem kontroloval svědka, natáhl ruku směrem k Bellovi jako chirurg během operace.

„Obálku.“

Bell mu podal připravenou obálku.

Zastrčil do ní složku s kartičkami, tlustý svazek papírů, ručně popsaný list i USB disk. Sloupl ochrannou fólii z lepicího proužku, obálku zalepil a podal ji Samovi.

„Víš, co máš dělat.“

Sam odešel.

„Zavolej zadavateli,“ řekl do sluchátka. Očima znovu fixoval svědka.

Na druhém konci se ozval hlas zadavatele. V pozadí slyšel El směsici několika dalších hlasů.

„Cílová osoba deaktivována,“ oznámil El. „Balíček je na cestě.“

„Šlo všechno hladce?“

„Skoro. Jen ještě musíme vyřídit jednu maličkost.“

„Musím si dělat starosti?“

„Ne.“

El ukončil hovor a zase už se plně věnoval scéně s policisty. Zdálo se, že se svědka na něco vyptávají.

Jak ti muži vypadali, chtěli určitě vědět. Odpověď doprovázela výmluvná gesta. Natažená dlaň vysoko nad hlavou. *Takhle vysocí*. Lokty od těla, ohnuté paže jako gorila, to nejspíš znamenalo *velcí, svalnatí*. Policisti si z povinnosti všechno zapsali. Vyměnili si pohledy a ptali se dál. Svědek se rozhlédl a ukázal směrem, kudy utíkal. Pak pokrčil rameny. *Nemám tušení, kam utekli*.

Jste tady. Blíž, než by se ti líbilo. Docela blízko. Nespouštíme z tebe oči.

Za Janem se hasiči pokoušeli dostat tři ohořelá těla z limuzíny. Pach ozónu ze svářečky se mísil se spáleným masem a tlumeným smradem z odpadků, který se linul z lesa. Kolem pouličních lamp poletovala mračna hmyzu. Jan si málem netroufl se otočit.

Ostré reflektory dodávaly celé scéně trochu nepatřičnou záři. Mezi hasičskými uniformami už Jan ohořelý vrak skoro neviděl. Zase se mu začínalo chtít zvracet. Přesto nedokázal od groteskních černých postav odtrhnout zrak.

„Jan Wutte?“

Policista byl hubený typ, jeden z těch, co v boxerském ringu nabírají svalovou hmotu nebo se o to aspoň pokoušejí. Kolem něj stálo pět jeho kolegů. Mezi nimi i dva, kteří Jana předtím vyslychali.

„Jörn Schesta,“ představil se ten nový. Působil jako šéf celé té bandy. Úzkýma očima si Jana přeměřil. Pak sklopil zrak a zadíval se do mobilu.

„Osmnáct let, studium v oboru ošetřovatel, od čtrnácti let několik případů rušení nočního klidu...“

„Nějaký ty party...“

„... několikrát konzumace ilegálních omamných látek...“

„Jenom pár jointů...“

„Podezření z ublížení na zdraví...“

„Z toho nic nebylo, právě naopak,“ bránil se Jan. „Do té hospodské rvačky jsem se vůbec nezapojoval, zranily mě židle, které létaly vzduchem. Potvrdili to svědci! Jak to, že se ten záznam nevymazal?“

„... a teď tři mrtví.“

Cože? A teď?!

„Co to má znamenat? Všechno už jsem vyprávěl vašim kolegům.“

„Docela divoká historka,“ zkonstatoval policista. „Proč jste utíkal pryč?“

„To už jsem přece říkal! Kvůli těm chlápům, co mě napadli a chystali se mě upálit. Tady, podívejte!“

Jan si ukázal prstem na čelo. Pravá strana mu stále ještě pulzovala bolestí po nedobrovolném střetnutí s karoserií.

Policista se na ránu podíval jen zběžně. Začichal.

„Smrdíte lihem.“

„No právě.“

„Protože jste s ním manipuloval?“

„Ale ne! Poslouchejte...“

Buď zticha.

„Odkud jste přišel? Z demonstrací? Nebo jste na ně mířil?“

„Měl jsem lepší věci na práci. Vracím se z dvanáctihodinové směny v nemocnici. Můžete si to ověřit. A chci se jen dostat domů. Vysprchovat, najíst se, spát.“

Policista přikývl.

„Víte, kdo v tom autě seděl?“

„Odkud bych to věděl?“

„Kolegům jste řekl, že s jedním z těch mužů jste ještě mluvil.“

„Něco koktal. Snad jména. Ale dobře jsem mu nerozuměl.

Všechno už jsem říkal vašim kolegům.“

„Pokud tam byli i ti další muži, jak tvrdíte...“

„Já netvrdím...“ odporoval Jan.

„... proč potom kolegové narazili jenom na vás?“ nenechal se policista vyvést z míry. „A ještě k tomu na útěku?“

„Já...“

„A ne na ty ostatní?“

„Možná nevypadali slušně!“

Špatná odpověď. To si Jan uvědomil ihned. Ale ten chlap se k němu choval hrozně. Falešně se na něj usmíval a kroutil hlavou, jako by ho litoval. Nechal ho stát na místě a poodešel. Jeho kolegové šli za ním a mluvili na něj. Jan nastražil uši.

„Jakmile... najevo, kdo tam nejspíš umřel, ... se po nás začnou vozit,“ šeptal policista. „Starosta, politici, média. Noční můra!“

„No jo,“ navázal druhý. „... summit se odloží.“

„Ne pokud... zvěsti o trojnásobné vraždě... k obětem... nositel Nobelovy ceny Herbert Thompson.“

To mluvil o té hořící hromadě vzadu za nimi? Nositel Nobelovy ceny? Co možná nenápadně se Jan přesunul o pár kroků blíž.

... jediný svědek...“

„... *pokud*... svědek...“

Co tím myslí, *pokud*? To mluví o něm? Co jiného asi byl.

„... radikál...“

„... Molotovův koktejl...“

„... zahladit...“

„... zapálil...“

Přece si nemysleli...

Podle toho, co si jeho divoká představivost poskládala z úryvků, které slyšel, museli snad mluvit o něčem jiném. Prostě *museli*. Sám přece zavolał na tísňovou linku. Sám...

Policista vyťukal číslo na telefonu a přiložil si přístroj k uchu.

... jo, vraždu, proč... utekli? ... potřebujeme výsledky... podezřelé..."

„... vzít s sebou... jako svědka..."

„Co je tohle?"

Jeden z policistů konsternovaně pozoroval oblohu. Ostatní se postupně přidávali. Aniž by odvrátili zrak, popošli o kousek blíž k silnici, aby měli lepší výhled na to, co se odehrávalo v dále. I skupinka zvědavců už ztratila zájem o vrak auta. Jejich mobilní telefony teď směřovaly k obloze.

Jan se zadíval nahoru. Na černomodrém nebi směrem k západu za Vítězným sloupem stoupaly do výšky jiskry. Stovky jisker. Tisíce. Jako při gigantickém požáru. Přímo nad Charlottenburgem.